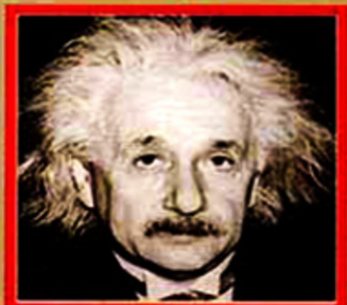
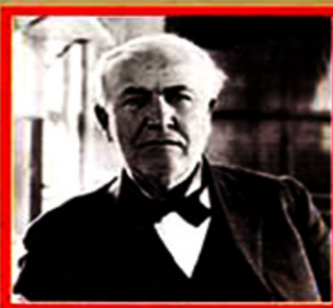

ကောင်းသန့်

ကမ္ဘာကျော်များနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ကမ္ဘာ့ကျော်များ နှင့် တွေ့ဆုံရသည့်အကြောင်း

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်ကပင် အတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေကို နှစ်သက်၏။ အောင်မြင်သော ပုဂ္ဂိုလ် အတော်များများ အကြောင်းကို ဖတ်သည် ။ အားကျ အတုယူသည် ။

ကိုယ်လည်း တစ်နေ့ သူတို့လို အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့သည် ။

စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး အတုယူမှတ်သား အားကျကာ မရပ်မနား ကြိုးစား အားထုတ်မှုကြောင့် အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ အောင်မြင်မှုရခဲ့သည် ။

ထိုအခါ အောင်မြင်သူတစ်ယောက်၏ စိတ်ခံစားမှုကို ကျွန်တော် သိလာရသည် ။

အောင်မြင်သူ တစ်ယောက်မှာ လည်း စိတ်မွန်းကျပ်မှု၊ စိတ်ပျက်အားငယ်မှု၊ စိုးထိတ်မှု၊ စကားလုံးများကို မျိုသိပ်ထားရမှု၊ ပြောချင်လျက်နှင့် ပြောမပြနိုင်သည့် အမှုကိစ္စများ စွာ ရှိပါသည် ။

ကမ္ဘာ့ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များ တွင် လည်း ထိုကိစ္စမျိုးများ စွာ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည် ။ သူတို့ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားပြီး သိချင် စူးစမ်းချင်စိတ်များ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပေါ်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးအိပ်မက်တွင် သူတို့ ကို တွေ့အောင်ရှာ

ပြီး စကားပြော ကြည့်သည် ။ သူတို့ ရင်ထဲက စကားတွေကို နှိုက်ကြည့်
ခဲ့မိ၏။

အကျိုးရှိနိုင်မည့် အသိတရားတစ်ခု စာဖတ်သူများ ရရှိစေလိမ့်မည်
ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်သည် ။

အထူးသဖြင့် လူငယ်လူရွယ်များ အတုယူအားကျ ကြိုးပမ်းအားထု
တ် စေချင်သော စေတနာဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ရေးပါသည် ။

ကမ္ဘာကျော်များ ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စိတ်ကူးအတွေးဖြင့် ပုံဖော်ရေးခဲ့
သော ဤစာအုပ်ကို လူငယ်များ တွေ့ရှိ မြင်သိ ဖတ်မိကြပါစေ။

ဖတ်ပြီးလျှင် ရင်ထဲ၌ တစ်ခုခု ကျန်ရှိ၊ အသိဉာဏ်မြင့်မား၊ ခွန်အား
သတ္တိ ရရှိစေချင်ပါသည် ။

ဤစာဖတ်နေသူအားလုံး တိုးတက်အောင်မြင် ပျော်ရွှင် ငြိမ်းချမ်းကြ
ပါစေ။

ကောင်းသန့်
၆၊ ၁၀၊ ၁၁

*

ဆင်းရဲတွင်းမှ ရုန်းထွက်နိုင်သူ (သို့မဟုတ်)
အင်ဒရူးကာနက်ဂျီ

ဆင်းရဲတွင်းမှ ရုန်းထွက်နိုင်သူ (သို့မဟုတ်)
အင်ဒရူးကာနက်ဂျီ

ဆင်းရဲသော မိဘနှစ်ပါးက မွေးဖွားလာသော အင်ဒရူး ကာနက်ဂျီသည် အင်မတန် ဆင်းရဲတွင်း နက်ခဲ့သည် ။ သူ့အမေသည် သူ့ကို မွေးဖွားရ

န်အတွက် သားဖွားဆရာကိုတောင် မခေါ်နိုင်ခဲ့။ လက်ဆောင်ပစ္စည်း အခကြေးငွေ ဘာမျှ ပေးစရာမရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူ့အဖေက စားပွဲခင်းရက်လုပ်ပြီး လမ်းပေါ် လျှောက်ရောင်းရသည် ။ သူ့အမေက ဖိနပ်တွေ ယူချုပ်ပြီး အရောင်တင်ပေးရသည့် အခစားအလုပ်ကို လုပ်ရသည် ။ သူငယ်စဉ်က အင်္ကျီ တစ်ထည်တည်းသာ ရှိသဖြင့် သူ့အမေက သူ့အိပ်တော့မှ အင်္ကျီလျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်ပေးရသည် ။

မှောင်မည်း ကျဉ်းကျပ်နေသော အခန်းလေးထဲတွင် သူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏။ စကော့တလန် ပြည်၊ ဒန်ဗားမြို့တွင် မွေးဖွားလာသော စကော့လူမျိုး ကာနက်ဂျီသည် အမေကို အလွန်ချစ်သည် ။ အလန်ကြည်ညို လေးစားလွန်းသဖြင့် အမေရှိနေသရွေ့ မိန်းမ မယူဟု လူပျိုအရွယ်မှာ အမေကို ကတိပေးခဲ့၏။ သူသည် သူ့စကားကို တည်အောင် သက်သေပြနိုင်ခဲ့၏။ သူ့အမေ မသေမချင်း အိမ်ထောင်မပြု၊ သူ့အမေသေ၍ အိမ်ထောင်ပြုသောအခါ အသက် ၅၂ နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။

ကာနက်ဂျီသည် ဆင်းရဲမွဲတေသော ဘဝတွင် အမေနှင့်အတူ ရုန်းကန်နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ ထိုအခါ သူ့အမေကို အမြဲလိုလို နှစ်သိမ့်စကား ပြောတတ်၏။ "အမေ ကျွန်တော် ချမ်းသာအောင်လုပ်မယ်၊ ဒါမှ အမေ့ကို အခိုင်းအစေတွေနဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ ထားနိုင်မှာ ။ ကိုယ်ပိုင်မြင်းရထားကြီး ဝယ်ပေး ထားမယ်" ဟု မကြာခဏ ပြော၏။

ပြောသည့်အတိုင်း ချမ်းသာအောင် သူကြိုးစားသည် ။ သူ့ဘဝအစတွင် ကြေးနန်းစာပို့သူအဖြစ် အလုပ်ဝင်သည် ။ အလုပ်ပြုတ်မှာ ကြောက်သဖြင့် သူ ကြေးနန်းပို့ရသည့် နာမည်လိပ်စာတွေ အားလုံးကို အလွတ်ရအောင် ကျက်သည် ။ ထိုမှ တစ်ဆင့် ကြေးနန်းရိုက် အော်ပရေတာဖြစ်ဖို့ မျှော်မှန်းကြိုးစားသည် ။ ကြေးနန်းရိုက်ပညာကို ညဘက်တွင် မတတ်မ

နေ တတ်အောင်သင်ပြီး နံနက်တိုင်း ရုံးသို့ အစောကြီးသွားသည်။ စက်
တွေ့ လက်တွေ့ ကိုင်တွယ်စမ်းကြည့်မိသည်။ ။

ထိုအချိန် ဖီလာဒဲဖီးယားမြို့မှ သူတို့ မြို့လေးသို့ ကြေးနန်းခေါ်သည်
။ တာဝန်ကျ အော်ပရေတာ မရှိ။ သူက အစားဝင်ပြီး
လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်သဖြင့် အော်ပရေတာရာထူး တိုးသွားခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက်
တိုင်းကြီးကြပ်ရေးမှူး ရာထူးအထိ တိုးသွားသည်။ ။

ထို့နောက် သူတဖြည်းဖြည်း ကြီးပွားချမ်းသာသွားတော့သည်။ ။ ဘ
ယ်လောက်တောင် ချမ်းသာသနည်းဟု မေးခွန်းထုတ်လျှင် ထားစရာမရှိ
အောင် ချမ်းသာသွားသည် ဟု ပြောလို့ ရသည်။ ။ ထိုကဲ့သို့သော လူချမ်း
သာကြီးနှင့် မှောင်ရီသော မိုးညတစ်ညတွင် ကျွန်တော် ဆုံတွေ့ခွင့် ရခဲ့
၏။

သူ့အကြောင်း တစ်ပိုင်းတစ်စသိနေသော ကျွန်တော်သည် သူ့ကို အ
လွတ်မပေးနိုင်။ သူ ဘာကြောင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာလာပုံကို မရမက မေးမိ
တော့၏။ ခပ်စောစောပိုင်းက သူက ဖြေချင်ပုံ မရသော်လည်း ကျွန်တော်
၏ ဇွဲကောင်းမှုကြောင့် သူ လိုက်လျောပြီး ကျွန်တော့်မေးခွန်းတွေကို ဖြေ
ပေးသည်။ ။

"သူဌေးကြီးခင်ဗျား၊ အခုလို ထားစရာမရှိအောင် ချမ်းသာလာတာ
ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ဘယ်လို ကြိုးစားခဲ့ရပါသလဲ"

"ထားစရာမရှိအောင် ချမ်းသာလာတာက အခွင့်အလမ်းနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့
ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊ တီထွင်ကြံစည် စိတ်ကူးမှုတွေ အံဝင်ခွင်ကျသွားလို့
ပါ"

"ကြိုးစားမှုကတော့ ပြောစရာ မလိုအောင် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်က
အမေကို သိပ်ချစ်တာဗျ။ အမေ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ အလုပ်လုပ်နေရတာ မြဲ

င်နေရတာ စိတ်မကောင်းဘူး။ အမေ့ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ထားပြီး ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ထားချင်တဲ့ စိတ်စေတနာနဲ့ ကျုပ် အသေအလဲ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ အမေဟာ ကျုပ်ဘဝပါပဲ။ ကျုပ်ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်လည်း ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ဘဝရဲ့ တွန်းအားလည်း ဖြစ်ပါတယ်"

"ကျုပ် လခစားလုပ်နေတော့ မချမ်းသာနိုင်ဘူးဆိုတာ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ ထမင်းစားဖို့ အလုပ်ကလေးတစ်လုပ် ရှိဖို့ လိုတော့ အဲဒီအလုပ်ကို မှေးလုပ်နေတာပါ။ အဲဒီအလုပ် လုပ်နေရင်းနဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စနဲ့ လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တွေကို အမျိုးမျိုး စဉ်းစားတယ်။ တစ်နေ့တော့ ရထားစီးပြီး ခရီးသွားနေတုန်း တီထွင်ပညာရှင်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ သူ တီထွင်ထားတဲ့ ရထားတွဲပုံစံလေးပြတော့ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ လင်းလက်သွားတယ်။ အဲဒီ စိတ်ကူးက ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိတယ်။ အဲဒီလူနဲ့ ပေါင်းပြီး ဘဏ်က ငွေချေးတယ်။ အစုရှယ်ယာ ခေါ်တယ်။ လုပ်ငန်းစတယ်။ အောင်မြင်တယ်။ နောက်တစ်နေရာမှာ သစ်သားတံတားတစ်ခု မီးလောင်သွားလို့ ရထားတွေ အသွားအလာ ပြတ်သွားတယ်ကြားတယ်။ အဲဒီတော့ သစ်သားတံတားတွေအစား သံတံတားတွေ အစားထိုးနိုင်ရင် ဟန်ကျမှာ ပဲဆိုပြီး သံတံတားတွေကို ကျုပ်ရှယ်ယာခေါ်ပြီး စတင်လုပ်တော့တာပဲ။ အဲဒီလိုလုပ်နေတုန်းမှာ ပဲ ကျုပ်ကံကောင်းချင်တော့ ရထားလမ်းတွေ အများကြီး တိုးချဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ သံမဏိလုပ်ငန်းတွေက မီးခိုးတွေတလူလူနဲ့ ဘယ်သူမှ ယှဉ်လို့ မရအောင် အကြီးအကျယ် အောင်မြင်ခဲ့တာပါပဲ"

သူဌေးကြီး ကာနက်ဂျီက သူ့ရဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာလာပုံကို ပြောနေသည့်အခါ စိတ်တက်ကြွ နေသည် မှန်သော်လည်း မာနအရောင် တောက်ပြောင်ခြင်း မရှိ။ လူတိုင်းကို သူ့လို ချမ်းသာ စေချင်သော စိတ်စေတနာနှင့် ပြောနေမှန်း သိသာသည် ။

"အဲဒီလောက် များ ပြားတဲ့ ငွေတွေရလာတဲ့ အခါ ဆရာကြီး ဘာတွေ လုပ်ပစ်ပါသလဲ"

"အဲဒီငွေတွေကို ဘယ်လိုသုံးရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်ဗျ။ ကျုပ်က စာဖတ်တာကိုး။ ကျုပ် လေးနှစ်တည်း ကျောင်းနေဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောရင် ယုံမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး ။ ရှိတ်စပီးယား ပြဇာတ်တွေကို အလွတ်ရတယ်။ အချိန်မရွေး ရွတ်ပြနိုင်တယ်။ ကဗျာတွေ တော်တော်များများကိုလည်း အလွတ် ကျက်မှတ်ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ခရီးမှတ်တမ်း ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ အက်ဆေး စာတမ်းနဲ့ စီးပွားရေး ပညာပေးစာအုပ် (၈) အုပ်တိတိ ရေးခဲ့တယ်လေ"

"အဲဒီတော့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်၊ ဘဝတန်ဖိုးတွေကို ကျုပ် သိတော့တာပေါ့။ ကျုပ်ရှာတဲ့ ငွေတွေ ကျုပ်သေရင် ကျုပ်နောက်ကို တစ်ပဲနီတောင် ပါလာမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အသေအချာ သိမှ တော့ အဲဒီငွေတွေနဲ့ လူတွေရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဖန်တီးပစ်လိုက်တာပေါ့"

"ကိုယ်ထူကိုယ်ထ စာကြည့်တိုက်တွေကို ပေါင် ၁၂ သန်း ကျောင်းတွေကို ပညာသင်ကြားရေး အတွက် ပေါင် ၁၆ သန်း၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေကို အော်ဂင် အလုံး ၇၀၀ကျော် ကျုပ် လှူခဲ့တယ်လေ။ အခြားလှူတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ကြွားရာရောက်မှာ စိုးလို့ ဒီလောက်ပဲ ပြောမယ်ဗျာ"

"ဆရာကြီးက ဆင်းရဲတွင်းက ရုန်းထွက်ပြီး အကြီးအကျယ် ချမ်းသာအောင် လုပ်နိုင်သလို၊ ချမ်းသာလို့ ရလာတဲ့ ငွေတွေနဲ့ လူတွေရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှု၊ ပျော်ရွှင်မှုကို ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက်လည်း ဆရာကြီးကို ချီးကျူးလေးစား အားကျ အတုယူမိပါတယ်"

ကျွန်တော်က အလေးအနက်ထား ပြောနေသဖြင့် ဆရာကြီးက ခေါ

င်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း သဘောကျနေသည်။ ။

"ကျုပ်ကို အားကျရင် ကျုပ်လိုပဲ ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီငွေတွေတော့ အပိုင်သိမ်းဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ နော်၊ ဒုက္ခများ သွားလိမ့်မယ်။ လူတွေအိတ်ကပ်ထဲက ရအောင်ယူထားပြီးရင် သူတို့ အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း ပြန်လုပ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါကို သဘောမပေါက်လို့ ကတော့ အထမြောက် အောင်မြင်ဖို့ ခဲယဉ်းလိမ့်မယ်"

ပြီးပြီးကြီး ပြောဆိုရင်း သူဌေးကြီး၏ ရုပ်သွင်မှာ မှုန်ဝါးဝါးနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ကျွန်တော် မေးချင်သော မေးခွန်းတစ်ခု မေးချင်တာတောင် မေးခွင့်မရလိုက်တော့။ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံခွင့်ရလျှင် မေးလိုက်ချင်သေးသည်။ ။

"အမေကို စိတ်တိုင်းကျ ပြုစုခွင့်ရလိုက်ပါသလား"

သူဌေးကြီး ကာနက်ဂျီ ဘာပြန်ဖြေမည်မသိ။

*